

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor: **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 20 »
 3 luni 10 »
 Străinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 13/93 =

A apărut *Vol. XI „Prescripția“*, de d-l profesor *D. Alexandresco*, cu care se finește opera. *Prețul 18 lei.* Comenzile se primesc la acest ziar de d-l Codreanu, care servește la cerere toate volumele contra valoare. Pentru cele legate se va adăoga 3 lei, indicându-se felul legăturii, plus 1 leu pentru transport.

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l Ion Băciu sau incasatorului *D. Niculescu*, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matcă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru incasator *Tudoroiu* sau *C. Petculescu*.

SUMARUL

— Dacă inscripțiile pot să conserve dobânzile ipotecare pe un termen mai mare de 5 ani, de d-l avocat *C. Ionescu-Olt*;

JURISPRUDENȚA

— Casație s. unite: *Dem. Nădejde cu Consiliul Curții de casație s. III.* (De către prigonitoarele părți, pe temeiul art. 305 pr. civilă, se poate intenta acțiune recursorie civilă și în contra judecătorilor Curții de casație și chiar contra uneia din secțiunile sale, această acțiune având a fi judecată de complexul secțiunilor unite; o asemenea acțiune urmează a fi respinsă ca nedovedită când reclamantul nu invoacă și nu dovedește cum că abaterile pe care își sprijină acțiunea fac parte din acelea care deschid urmărirea judecătorilor, prevăzută de art. 305 proc. civilă);

— Trib. Bacău s. I: *Munteanu cu Schneeberg* (Cum se citează acei cari având domiciliul real în străinătate își aleg un domiciliu la un procurator în țară? În cazul când se cere ridicarea unui sequestru pe motiv că, în urma legii excepționale a moratoriului pentru străinătate, acel sequestru nu mai poate exista, creanța ne mai fiind exigibilă, motivul acesta referindu-se la executare, singura cale de urmat nu poate fi decât contestația. Un sequestru asigurator, înființat anterior legii excepționale a moratoriului din 18 Decembrie 1914, nu mai poate subsista prin efectul acelei legi, și deci un asemenea sequestru (trebuie desființat) cu o Notă de d-l judecător *C. St. Bossie*;

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— Casație s. I: *Mărturisire judiciară.*—Divizibilitatea ei.—Condițiuni cerute pentru ca o mărturisire să fie divizibilă.—Dacă principiul indivizibilității mărturisirii este aplicabil atunci când e vorba de două fapte diferite, distincte și independente unul de altul.—Art. 1206 c. civ.

— Casație s. II: *Pământ rural*—Dacă veniturile lui pot fi urmărite.—Soluție afirmativă.—Art. 110 l. p. j.;

— Casație s. III: *Licențe.*—Debitant cu ridicata.—Dacă poate vinde cu amănuntul, fără un brevet special.—Contravenție.—Art. 1 și 16 l. licențelor.

Dacă inscripțiile pot să conserve dobânzile ipotecare pe un termen mai mare de 5 ani

Pentru priceperea deplină a acestei importante chestiuni, câteva considerațiuni asupra prescripțiunii de 5 ani, stabilită prin art. 1907 c. c. rom., corespunzător art. 2277 c. c. fr., sunt absolut necesare.

Necunoscută în dreptul nostru anterior codului civil ¹⁾, prescripția de 5 ani își are origina într-o ordonanță din 1510 a lui Ludovic al XII-lea, care, în interesul ordinii publice, voia să împiedice ruina debitorilor, pe cari acumularea dobânzilor îi aducea în imposibilitate de a se mai libera vre o dată, silindu-i în cele din urmă a-și vinde toate bunurile «și a cădea ei și copii lor în sărăcie și mizerie».

Introdusă în 1510 numai pentru veniturile rentelor constituite, prescripția de 5 ani a primit posterior aplicațiuni din ce în ce mai largi, până când redactorii codului civil francez au generalizat-o prin art. 2277, păstrându-i însă în totul caracterul, pe care îl avusese în ordonanța din 1510, conform declarațiunii exprese a lui Bigot du Préameneu ²⁾.

Prin urmare, *prescripția din art. 2277 c. c. fr., este fondată nu pe prezumția de plată, ci pe considerația de interes general, de a se împiedica ruina debitorilor prin îngrădădirea progresivă a dobânzilor. Acesta e caracterul prescripției de 5 ani în codul civil francez și cu acelaș caracter necontestat a trecut și în art. 1907 din codul nostru civil* ³⁾.

De aceea, cu drept cuvânt s'a decis că debitorului protejat de art. 1907 c. c. nu i se poa e da jurământ și nici nu poate fi interogată, întrucât chiar recunoașterea datornicului că nu a plătit nu poate îmbunătăți situația creditorului, a cărui decădere nu e întemeiată pe o prezumție de plată ⁴⁾; de aceea, prescripția art. 1907 curge și în contra minorilor, absenților și interzișilor ⁵⁾; de aceea, art.

¹⁾ Vezi Alexandresco t. XI, ed 1915, pag. 316, nota 1.

²⁾ V. Expunerea de motive, Fenet t. 15, pag. 598—599; Vezi trimeteri în Pand. franc. t. 45, No. 2330, 2331, pag. 59—62.

³⁾ V. Cas. rom., Bult. s. I, anul 1914, pag. 1785; idem, 1911, pag. 1578.

⁴⁾ V. nota 3 de mai sus; V. Fuzier Herman, cod annot., t. IV, art. 2277, n. 5.

⁵⁾ Pand. franc., t. 45, p. 590—602, art. 2277, Nos. 2454—2455.

1907 se aplică nu numai pentru interesele sumelor împrumutate, dar pentru orice interese povenind din orice cauză: convenție, lege sau judecată¹⁾; de aceea, s'au găsit tribunale, care au mers până la a invoca din oficiu prescripția din art. 1907, într'atât este de pronunțat caracterul ei de măsură de interes public²⁾.

Aceste elemente fiind bine precizate pe de o parte, iar pe de alta, ținându-se seamă că legiuitorul a fixat în art. 1863 și următorii din codul civil toate cauzele, cari întrerup sau suspendă prescripția, vom căuta să dovedim mai departe, în acest articol, că inscripția ipotecară nu face parte din cauzele de întrerupere civilă a prescripțiilor, pentru motivul că înainte de oricari alte considerente, aceste cauze sunt *limitativ* fixate de art. 1865 c. c.

Intr'adevăr, prescripția fiind întemeiată pe motive de ordin social, cum foarte bine zice Curtea noastră de casație³⁾, nu se pot invoca contra ei alte cauze de suspendare sau de întrerupere decât cele determinate în mod expres de lege.

În al doilea rând, din combinarea art. 1865, 1868, 1870 și 1871 c. c. reiese în chip vădit că *pentru a se întrerupe prescripția trebuie un act direct, care să avertizeze pe debitor de pericolul acumulării dobânzilor. Ori, inscripția neavând acest caracter, ea nu conservă drepturile creditorului decât într'atât întrucât el a luat măsuri în contra prescripției*⁴⁾; de aceea, chiar prescripția intereselor unui preț de vânzare nu e întreruptă prin inscripția ipotecară a vânzătorului deși obiectul vândut produce venituri⁵⁾.

În al treilea rând, în ultimul alin. al art. 1800 din c. c. privitor la stingerea privilegiilor și ipotecilor se prevede că «inscripțiile luate de creditori nu întrerup cursul prescripțiunei stabilite prin lege în favoarea debitorului sau în favoarea unei a treia persoane detentoare a imob. lului». Nimic mai decisiv.

În al patrulea rând, în fine, fiecare an de dobânzi dând loc la o acțiune specială care durează 5 ani⁶⁾, creditorul are un mijloc legal de a-și conserva dobânzile prin reclamarea lor în justiție fie separat, fie împreună cu capitalul⁷⁾, în contra sentinței judecătorești ne mai curgând decât prescripția de 30 de ani.

Această cerere repetată a dobânzilor în justiție va fi avut însă efectul de a desmetici pe debitorul neprevăzător și de a-i deschide ochii în fața prăpastiei ce-l amenință⁸⁾.

¹⁾ Huc. XIV, No. 494; Fuzier Herman, loc. cit., No. 47 și 59; Pand. franc., loc. cit. No. 2367 2510 s.; Alexandresco, *Curierul Judiciar* No. 71 din 1905, p. 566 sub sent. Trib. Muscel 67.905.

²⁾ Sirey, 7. 2. 221, Trib. de Wissenbourg 16 Martie 187, cu nota lui Labbé.

³⁾ Bult. 1911, p. 1577; Bult. 1912, p. 452; V. și Alexandresco XI p. 149.

⁴⁾ Pand. franc., loc. cit., No. 2438.

⁵⁾ V. trimeteri în Fuzier Herman loc. cit., No. 114.

⁶⁾ Prestațiunile cărora se aplică prescripțiunea art. 1907, scăzând civilmente zi cu zi, conform art. 525 c. c., iar prescripția modelându-se pe prestațiunile cărora se aplică, ea își îndeplinește oficiul zi cu zi și de aceea creditorul nu poate cere decât dobânzile pe ultimii 5 ani.

⁷⁾ Huc. XIV, No. 494.

⁸⁾ De aceleași considerațiuni de care ne călăuzim noi aci,

Aceiași va trebui să fie soluția, după noi, și în cazul când creditorul ipotecar în loc de a se mulțumi să înscrie regulat dobânzile scăzute și neplătite, va recurge la măsuri de urmărire sau va interveni în acțiunea de partaj a unei moșteniri, în care figurează debitorul său.

Intr'adevăr, în primul rând, chiar pentru capital, urmărirea nu întrerupe perimarea, dacă termenul de 15 ani expiră înaintea adjudecării definitive și inscripția nu s'a reînnoit conform art. 1786 cod. civ., căci, cum bine zice Curtea noastră supremă⁹⁾, îndatorirea de reînnoirea inscripției prescrisă de art. 1786 c. c. fiind generală și neexistând nici o excepțiune în virtutea căreia creditorul să fie dispensat a reînnoi, fie chiar în timpul urmăririi imobilului ipotecat, simpla punere în vânzare a imobilului nu operează încă schimbarea dreptului asupra imobilului într'un drept asupra prețului, și ca atare, creditorul ipotecar, care voește a-și păstra privilegiile atașate de titlul său, trebuie să reînnoiască inscripția.

Dacă pentru capital urmărirea nu întrerupe perimarea, ale cărei efecte în unele cazuri pot echivala cu acelea ale prescripției, de ce pentru dobânzi s'ar decide altfel, făcându-se ca urmărirea să întrerupă cursul prescripției?

În al doilea rând, după cum am spus mai sus, alta e prescripția fixată de lege pentru dobânzi, alta cea fixată pentru capital și alta e acțiunea pentru reclamarea capitalului, alta cea pentru reclamarea dobânzilor. Pe ce se fondează atunci părerea celor ce susțin că printr'o acțiune de intervenție într'un partaj, în care figurează și debitorul, s'a întrerupt cursul prescripției dobânzilor, când pe de o parte această pretenție nici nu se formulează precis în asemenea acțiuni de intervenție, iar pe de altă parte, chiar dacă aceasta s'ar pretinde expres, prevederile art. 1907 încă nu pot fi nesocotite, legea lăsând la îndemâna creditorului diligent mijlocul indicat de noi mai sus, al acțiunei speciale pentru interese la fiecare an, sau la fiecă epocă de 5 ani?

În ultim rând, în fine, din punct de vedere social e o adevărată primejdie ca soluția contrară părerei noastre să prevaleze în practica judiciară. E știut de toți, cum cămătarii, avizi de venituri nemuncite, speculează mai ales asupra nerăbdăreii moștenitorilor bogați, pe cari formalitățile și încetineala, fatale oricărei eșiri din indivizie, îi enervează în deosebi, aducându-i în brațele acestor paraziți, care se desvoltă — întocmai ca și similarii lor din lumea animală — pe rânile și mizeria elementelor celor mai s'abe și mai neprevăzătoare din societate.

E apoi un mijloc de însănătoșire a economiei noastre naționale, să se reducă plasamentele în ipotecă cu dobânzi exagerate; întâiu, pentru a determina tendința spre plasamente în direcțiuni mai utile, în special în industrie, unde rolul capitalului încetează de a mai fi pur pasiv și de speculă; al doilea, pentru a împiedica ruina atâtor proprietăți, știut fiind, că la noi proprietarul îndatorat e proprietar ruinat.

s'a călăuzit și legiuitorul român cu ocazia legii din 2 Februarie 1879, inserată ca al doilea alin. al art. 189 din codul civil.

⁹⁾ Bult. 1896, p. 499 s. 1, decizia 96.

Acestea fiind motivele pentru care inscripțiile ipotecare nu pot conserva dobânzile capitalului împrumutat în contra prevederilor art. 1907 ¹⁾, vom termina adăugând că prescripția aceasta de 5 ani, poate fi invocată de toți creditorii, chiar și chirografari, singurii interesați pentru tot ce privește publicitatea ipotecilor și cărora pe lângă drepturile ce decurg pentru ei din art. 974 cod. civ. ²⁾, art. 1843 c. c. le conferă dreptul special de a opune prescripția câștigată debitorului lor, chiar dacă acel debitor renunță la dânsa.

C. IONESCU-OLT

Doctor în drept din Paris, Avocat

Inalta Curte de casație și justiție s.-unite

Audiența dela 5 Februarie 1915

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, Prim-președinte

D. Nădejde cu consilierii Curții de casație

Acțiune recursorie civilă. — Dacă o asemenea acțiune se poate intenta contra judecătorilor Curții de casație și chiar contra unei secțiuni a Curții. — Motivele pentru cari judecătorii Curții de casație se pot urmări. — Nedovedirea lor. — Inadmisibilitatea acțiunii. — (Art. 305 și 309 pr. civilă).

1. Urmărirea judecătorilor de către prigonitoarele părți pe temeiul art. 305 din procedura civilă poate fi îndreptată și în contra judecătorilor Curții de casație și chiar în contra uneia din secțiunile sale, întrucât prin analogie cu cele regulate de legiuitor prin art. 309 din proc. civilă instanța chemată să judece o asemenea acțiune, fiind secțiunile unite ale Curții de casație, ea se va compune din celelalte două secțiuni ale sale, complectându-și numărul de două zeci și unu judecători pentru a putea ține ședința, cu judecători dela Curțile de apel din țară trasi la sorți în conformitate cu prescripțiunile art. 59 și 60 din legea organică a Inaltei Curți.

Că, numai în cazul, când o asemenea acțiune s'ar îndrepta în contra Curții de casație, ar trebui declarată inadmisibilă, căci nu ar exista instanță care să o judece.

2. Art. 305 din procedura civilă prevede că judecătorii se pot urmări dacă se pretinde că în timpul cercetării sau judecăței pricinei au lucrat cu viclesug, adică că ar fi judecat în contra dreptății din ură sau favoare pentru una din părți;

Prin urmare, o asemenea acțiune urmează a fi respinsă ca nedovedită, când reclamantul nu invoacă și nu dovedește cumcă abaterile, pe cari își sprijină

¹⁾ Nici din art. 1785 c. c., nu se poate trage vre-o obiecție în contra teoriei noastre; citirea atentă a acestui art. fiind suficientă, spre a convinge că el se ocupă cu totul de altceva și aume de determinarea rangului dobânzilor valabil înscrise.

²⁾ Acțiunea oblică din art. 974 nefiind decât un corolar și o consecință a art. 1718 și 1719 c. c., creditorii au un drept al lor propriu pe care îl pot exercita fără concursul debitorului și fără autorizarea justiției, căci art. 1718 conferă creditorilor un drept propriu și personal de amanet asupra tuturor bunurilor debitorilor lor. Bult. s. 1, 188, p. 41; Alexandresco, V, p. 197 text și notă; idem p. 210 text și notă indicând că subrogarea creditorilor se îndeplinește ipso jure.

acțiunea, fac parte din acelea cari deschid urmărirea judecătorilor prevăzută de art. 305 din pr. civilă.

Deciziunea 4/915. — Declarată admisibilă în principiu acțiunea recursorie intentată de d-l Dem. Nădejde, contra d-lor I. Duca, Președinte, și d-lor P. Năit Ionescu, D. G. Tăslăoanu, G. Fleislen, T. Crivăț, Em. Anastasiu și Al. Hinna, Consilieri ai Curții de casație s. III și respins în fond această acțiune.

Curtea,

Deliberând asupra incidentului de inadmisibilitate a acțiunii, ridicat de d-l Procuror-General:

Având în vedere că în susținerea cererei d'a se declară inadmisibilă acțiunea, d-l Procuror-General invoacă:

a) «Art. 308 și 309 de sub capitolul XVII din procedura codului civil privitor la răspunderea judecătorilor către prigonitoarele părți, se ocupă numai de urmărirea judecătorilor dela instanțele de fond de toate gradele, regulând și instanțele competente a judeca asemenea acțiuni; că în aceste articole și nici în altele de sub capitolul sus indicat nu se prevede nimic relativ la urmărirea judecătorilor Curții de casație și nici nu s'a organizat în privința lor instanța care să-i judece, de unde urmează, conchide d-l Procuror-General, că judecătorii Curții de casație nu pot fi urmăriți pe temeiul dispozițiilor de sub capitolul XVII din procedura codului civil;

b) «Este adevărat că se admite în doctrina și jurisprudența franceză că și judecătorii Curții de casație pot fi chemați la răspundere de prigonitoarele părți, dar dacă adoptăm această doctrină și jurisprudență trebuie să o facem cu mărghinirea admisă în Franța, adică că o asemenea acțiune se poate îndrepta numai individual în contra judecătorilor iar nu în mod colectiv în contra întregii Curți de casație sau în contra complectului de judecată al unei secțiuni a Curții de casație, cum este cazul de față, căci într'un asemenea caz nu există instanță care să judece acțiunea, Curtea supremă neputând să judece o acțiune pornită contra ei însăși»;

Considerând că atât din intitulatul capitol XVII din procedura codului civil: „Răspunderea judecătorilor către prigonitoarele părți“, cât și din textul art. 305 de sub acel capitol: „Judecătorii se pot urmări . . .“ rezultă că întrebuintând cuvântul de «judecător», care este generic, legiuitorul a voit să arate că urmărirea pe care o autoriză nu se mărghinește la anumiți magistrați, ci că o asemenea urmărire se poate îndrepta în contra tuturor persoanelor însărcinate cu distribuirea justiției, și deci și în contra membrilor Curții de casație;

Considerând că și textul art. 309 din procedura codului civil: „urmărirea în contra judecătorilor de Curți se va face d'a dreptul la Curtea de casație“, pe lângă că mai învederează că o asemenea acțiune se poate îndrepta și în contra membrilor Curții de casație, indică ca instanța de judecată pe chiar Curtea de casație în complectul ei de judecată, adică pe Secțiunile-Unite ale acestei înalte instanțe;

Că, în adevăr, cunoscând controversa din Franța asupra cestiunei dacă urmărirea în contra judecătorilor de către prigonitoarele părți se poate îndrepta și în contra membrilor Curții de casație, legiuitorul nostru, cu deosebire de cel francez dela care a împrumutat această materie a procedurii civile, nu se ocupă în ar-

articolul 309 numai de judecătoria Curților de apel, cum regulează articolul corespondent 509 din procedura franceză, ci voind să înlăture orice controversă în această privință, legiuitorul nostru se ocupă în art. 309 din procedura civilă de urmărirea îndreptată în contra judecătorilor Curților în general, dispozițiune care învederat coprinde și pe membrii Curții de casație, căci dacă ar fi înțeles să excludă dela urmărire pe acești magistrați, n'ar fi avut decât să traducă fără nicio modificare textul art. 509 din procedura franceză, care vorbește numai de judecătoria Curților de apel;

Considerând că în favoarea soluțiunei, că pe temeiul art. 305 din procedura civilă se poate îndrepta o urmărire și în contra membrilor Curții de casație, vine și împrejurarea că în Franța, deși textul art. 509 din procedura civilă franceză prevede numai urmărirea îndreptată în contra judecătorilor Curților de apel, se admite totuși aproape în mod constant de doctrina și jurisprudența franceză că o asemenea urmărire poate fi îndreptată și în contra membrilor Curții de casație;

Considerând că din cele stabilite mai sus rezultă în mod neîndoios că urmărirea judecătorilor de către prigonitoarele părți, pe temeiul art. 305 din procedura civilă, poate fi îndreptată și în contra judecătorilor Curții de casație, și chiar în contra uneia din secțiunile sale, înfrucăt prin analogie cu cele regulate de legiuitor prin art. 309 din procedura civilă, instanța chemată să judece o asemenea acțiune fiind Secțiunile-Unite ale Curții de casație, ea se va compune din celelalte două secțiuni ale sale, complectându-și numărul de douăzeci și unu judecători pentru a putea ține ședință, cu judecători dela Curțile de apel din țară, trasi la sorti în conformitate cu prescripțiile art. 59 și 60 din legea organică a Inaltei instanțe;

Că, în toate cazurile pentru constituirea regulată a Secțiunilor-Unite cu competență d'a judeca o asemenea acțiune, trebuie observat ca numărul judecătorilor Curții de casație cari intră în compunerea complectului legal de douăzeci și unu judecători, să fie covârșitor, căci într'altfel instanța de judecată s'ar perde caracterul ei de Curte de casație și s'ar ajunge la rezultatul ca judecătoria Curții de casație să fie judecată nu de Curtea de casație ci în realitate de Curtea de apel, ceea ce ar fi în contra regulii stabilite de legiuitor în această materie: că judecătoria Curții de casație trebuie să fie judecată de însuși Curtea de casație în Secțiuni-Unite;

Considerând că, desigur o asemenea acțiune, dacă s'ar îndrepta în contra Curții de casație, ar trebui declarată inadmisibilă, căci nu există instanță care ar fi competență să o judece; că legiuitorul n'a putut să și închipuiescă că cea mai înaltă instanță, însărcinată tocmai să facă să se respecte legile, ar putea în complectul ei să cază sub aplicațiunea art. 305 din procedura civilă, pentru ca să se fi gândit ca să organizeze instanța care să judece o asemenea acțiune; că, de altfel, trebuind să prevadă în organizarea judecătorească o instanță superioară tuturor instanțelor, era logic ca o asemenea instanță să nu fie supusă nici unei jurisdicțiuni;

Considerând că, în speță, ne găsim în fața unei acțiuni îndreptată pe temeiul art. 305 din procedura civilă în contra a șapte domni Consilieri ai acestei Inalte Curți, care fac parte din complectul secțiunei a III-a; că într'un asemenea caz putându-se constitui instanța de judecată, Secțiunile-Unite ale Curții, din d-l Prim-Președinte, din cei optsprezece d-ni Consilieri cari compun secțiunea I și a II-a a Curții și din cei doi d-ni Consilieri ai secțiunei a III-a în contra cărora n'a fost îndrep-

tată această acțiune, trebuie a se procedă la judecarea afacerii;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge incidentul.

In fond:

Curtea,

Deliberând asupra acțiunei întentată de Dem. Nădejde în contra d-lor I. Duca, președinte; Panait Ionescu, D. G. Tăslăoanu, G. Fleiglen, T. Crivăț, Em. Anastasiu și Al. Hinna, consilieri la această Inaltă Curte, secțiunea III:

Având în vedere că atât din petiția de intentare a acțiunei, cât mai cu seamă din explicațiile date în ședință de reclamant asupra naturei acestei acțiuni, rezultă că reclamantul a înțeles să intenteze acțiunea recursorie prevăzută și organizată de art. 305 și următorii din procedura civilă;

Având în vedere că în susținerea acțiunei sale reclamantul a invocat: că numiții d-ni magistrați, cu ocazia îndecării cererei de revizuire ce făcuse deciziei No. 189/914, considerând dosarul Ministerului instrucțiunei publice pe care-l invocase ca act nou în susținerea cererei de revizuire, că l'ar fi avut în vedere când au pronunțat decizia atacată cu revizuire, pe când în realitate nu-l avuseseră în vedere, au demonstrat astfel cu viclenie împrejurările și chiar substanța celui dosar pentru ca să pronunțe decizia No. 367 din 24 Noembrie 1914, prin care i-au respins ca nefondată cererea de revizuire;

Și că aceeași domni magistrați complică această infracțiune a lor și cu o imputare calomnioasă ce i-au făcut, care fiind coprinsă într'o decizie emanată dela instanța supremă, poate servi ca „dovadă legitimă” și trage după sine pedeapsă corecțională, săvârșind astfel o injurie și calomnie la adresa sa;

Având în vedere că din cele expuse de reclamant, precum și din deciziile secțiunei a III-a a acestei Inalte Curți și din actele pe cari le-a prezentat și de cari s'a servit în instanță pentru dovedirea acțiunei sale, rezultă ca fapte ale procesului:

Că Dem. Nădejde a făcut recurs la secția III a acestei Inalte Curți, potrivit art. 5, § 3, litera f din legea organică, cerând să fie investit Ministerul instrucțiunei publice să anuleze decretul No. 6054 și 6340 din anul 1913, privitoare la numirea d-lui I. Rădulescu-Pogoneanu ca profesor agregat la catedra de Etică, Estetică, și Sociologie dela facultatea de litere din București și să respecte dreptul recurentului d'a fi numit la aceea catedră pe baza concursului ținut în 1911 și a recomandării făcută în persoana sa de către Comisia examinatoare, în conformitate cu dispozițiile legii Învățământului superior, iar în subsidiar, să se declare vacantă catedra și să se țină concurs pentru ocuparea ei;

Că secțiunea a III-a a acestei Inalte Curți, trebuind pentru judecarea recursului să cerceteze dacă prin actul administrativ de autoritate a numirii d-lui Rădulescu-Pogoneanu la catedra sus arătată, Ministerul a adus, cu călcarea legii, vr'o vătămare drepturilor recurentului, a constatat din actele aflate în dosarul Ministerului relativ la ocuparea catedrei, din dezbateri și din concluziile scrise ale părților, că Ministerul anulând lucrările prinului concurs la care luase parte și recurentul, nu a săvârșit nici o călcare de lege, ci a făcut din contră o justă aplicare a dispozițiilor art. 22 și 69 din regulamentul de aplicare al legii învățământului superior; iar, în ce privește ilegalitatea numirii d-lui Pogoneanu, Curtea, văzând că din dosarul Ministerului rezultă că recurentul n'a figurat printre candidații celui d'al doilea concurs, de oarece cererea sa d'a fi înscris printre concurenți

fusese făcută după expirarea termenului în care trebuia făcută, l'a declarat fără calitate de a discuta legalitatea numirii d-lui Pogoneanu, și, în consecință, i-a respins recursul ca neîntemeiat prin decizia No. 189/914;

Că recurentul făcând cerere de revizuire în contra acestei deciziuni, secția III, a acestei Înalte Curți, i-a respins-o în fond prin decizia 326/914, motivând că recurentul n'a justificat că actele cari au servit de bază deciziunii atacată cu revizuire, și arătate de dânsul ar fi false, au fost declarate ca atare prin vre-o hotărîre judecătorească conform art. 290 al. II proc. civ., și nici că s'ar fi descoperit acte noi de natură a fi putut să schimbe soluțiunea pricinei: Și în adevăr, dosarul indicat de recurent c'ar conține actele noi invocate, între care figurează petiția sa de înscriere la al II-lea concurs se constată a fi însăși dosarul coprinzător de actele pe care le avusese în vedere acea Curte și pe care își întemeiea decizia atacată cu revizuire;

Având în vedere art. 305 din procedura civilă;

Considerând că acest articol prevede că judecătorii se pot urmări, dacă se pretinde că în timpul cercetării sau judecării pricinei au lucrat cu viclesug, adică că ar fi judecat în contra dreptății din ură sau favoare pentru una din părți;

Considerând că faptele alegate de Dem. Nădejde în sprijinul acțiunei sale, atât prin petiția de intentare a acțiunei cât și în dezvoltarea acțiunei făcută oral în ședință, nu aduc nici o dovadă, fie măcar o presumpțiune de vr'o favoare sau inimizitate pentru sau contra părților în proces din partea magistraților urmăriți;

Căci nu se poate vedea deci, în cazul de față, decât o acțiune precipitată din partea lui Dem. Nădejde, având credință că prin această cale ar putea obține revocarea deciziunilor în criminate pronunțate de magistrații chemați la răspundere: după cum de altfel a și declarat în ședință în cursul expunerii acțiunei sale;

Considerând că tot atât de nedovedit este și cel d'al doilea sprijin al acestei acțiuni, întrucât reclamanțul nu numai că nu l'a dovedit dar nici în petiția de intentare a acțiunei, nici în dezvoltările orale făcute la audiență n'a articulat cel puțin în ce consistă imputarea calomnioasă ce i s'ar fi făcut de către judecătorii urmăriți; că, în tot cazul, pe un asemenea sprijin, chiar dacă ar fi dovedit, nu se poate întemeia acțiunea de față, căci nu face parte din abaterile cari deschid urmărirea judecătorilor prevăzută de art. 305 din procedura civilă;

Având în vedere art. 315 din procedura civilă, care supune la amendă pe acela care a intentat pe baza art. 305 o acțiune neîntemeiată în contra judecătorilor, și apreciind, Curtea fixează la lei patru sute această amendă.

Pentru aceste motive, respinge etc.

Tribunalul Județului Bacău, S. I

Audiența dela 16 și 17 Ianuarie 1915

Președenția d-lui D. Cihodaru, Prim-Președinte

Sentința civilă No. 23

Citarea părților. — Alegerea domiciliului de către parte, în altă parte decât la domiciliul lui real din străinătate. — Dacă în asemenea caz mai e nevoie de a fi citat în străinătate cu scrisoare recomandată.

Sechestrul asigurător. — Desființarea lui. — Căile de urmat pentru desființare. — Contestația.

Legea moratorului pentru creanțele plătibile în străinătate. — Sechestrul asigurător înființat înainte de promulgarea legii. — Dacă acel sechestrul mai poate subsista după aplicarea legii. — (Art. 75, 97 pr. civ.).

1) Dispozițiunea din art. 75 pr. civ., după care,

cei cu domiciliu sau reședința cunoscută în streinătate, se citează prin procuratorul lor în țară, trimetându-li-se și lor o citație prin scrisoare recomandată, nu poate fi aplicată acelor ce și aleg un domiciliu în altă parte decât domiciliul lor real, întru cât, potrivit art. 97 pr. civ. cererile și urmărirea se pot face la domiciliu ales de parte.

2) Admisibilitatea sau neadmisibilitatea unei contestațiuni în contra încheierilor date în Camera de consiliu nu poate fi supusă unor reguli absolute, ci ea atârână pentru fiecare caz special de motivele invocate; dacă se va urmări reformarea încheierii, va fi loc la apel; dacă însă se cere anularea executărei, va fi loc la contestație;

Prin urmare, în cazul când se cere ridicarea unui sechestrul pe motiv că, în urma legii excepționale a moratorului pentru streinătate acel sechestrul nu mai poate exista, creanța ne mai fiind exigibilă, motivul acesta referindu se la executare, singura cale nu poate fi decât contestația.

3) În urma legii din 18 Decembrie 1914, care admite moratoriu pentru afacerile contractate cu streinătatea, un sechestrul asigurător înființat anterior pentru asigurarea plăței unei creanțe în streinătate nu mai poate subsista prin efectul legii, și deci un asemenea sechestrul trebuie desființat.

Tribunalul,

Văzând că d-l avocat Racoviță din partea contestatorului ridică incidentul că intimatul D. Schneeberg, nu ar fi bine reprezentat în instanță prin d-nul avocat Gr. Mârza, în baza procurei ce prezintă, întrucât această procură a fost autenticată fără competență de către Legațiunea generală a României din Berlin, de oarece intimatul este supus străin;

Văzând că d-l avocat Mârza, din partea intimatului cere respingerea acestui incident, susținând că Legațiunea română are căderea de a autentifica asemenea acte, chiar pentru supușii străini, când actul este destinat a servi în România;

Că, Tribunalul anunțând pronunțarea asupra acestui incident pentru ziua de 20 Ianuarie, d-l avocat Racoviță declară că renunță la incident, față de care d-l avocat Mârza nu a mai obiectat nimic;

Că, în urmă, d-l avocat Mârza din partea intimatului susține că procedura chemării nu este bine îndeplinită, întrucât clientul său având domiciliu cunoscut în străinătate, urmă ca în afară de citația ce i s'a trimis d-sale ca procurator, să se fi trimis și clientului său o citație prin scrisoare recomandată, la adresa din străinătate, potrivit art. 75 din proc. civilă;

Văzând că d-l avocat Racoviță cere respingerea incidentului, întrucât intimatul și-a făcut alegere de domiciliu la d-l avocat Mârza;

Considerând că conform art. 75 pr. civ., cei cu domiciliu sau reședința cunoscută în străinătate se citează prin procuratorul lor din țară, iar lor li se trimite o citație prin scrisoare recomandată, la adresa din străinătate;

Că, însă, această dispozițiune nu poate fi aplicată acelor ce și aleg un domiciliu în altă parte decât unde este domiciliul lor real, întrucât, potrivit art. 97 c. civ., în acest caz citațiunile, cererile și urmărirea se pot face la domiciliul ales de parte;

Văzând că, din dosar rezultă că însuși intimatul pentru această afacere și-a ales domiciliu în Bacău la d-l avocat Mârza și că pentru termenul de astăzi a fost citat chiar intimatul David Schneeberg la acest domiciliu, urmează că procedura este bine îndeplinită și incidentul cătă să fie respins;

Văzând că, în urmă, d-l avocat Mârza cere respingerea ca inadmisibilă a contestațiunei, întrucât în specie, calea de atac în contra jurnalului, prin care s'a încuviințat sechestrul, eră apelul, conform art. 104 din pr. civilă;

Văzând că, d-l avocat Racoviță în combaterea acestui incident susține că contestațiunea de față este bine introdusă întrucât contestatorul nu atacă încheierea Tribunalului, care a fost legal dată, ci se opune la executarea jurnalului, bazându-se pe dispozițiile legii speciale, care a intervenit în urma încheerii date, dar cu efect retroactiv;

Având în vedere că art. 610 și urm. proc. civilă, care se ocupă de sequestrele asigurătoare, nu arată care sunt căile de atac în contra încheerilor date în această materie;

Art. 612 și 618 din proc. civilă indică însă că aceste sequestre se aplică de agenții de urmărire după aceleași forme cerute pentru urmărirea mișcătoarelor. Aceste texte au făcut să se nască părerea că anularea unui sequestru asigurător obținut, s'ar putea cere în ori ce caz, pe aceeași cale pe care se poate cere anularea urmărilor, adică pe calea contestațiunei, asimilându-se în totul pe cele d'întâi cu aceste din urmă;

Având în vedere însă că articolele citate nu se ocupă de cât de formele cu care au a se face sequestrele asigurătoare, ceea ce nu implică și căile de atac și dacă între aceste sequestre și urmăriri există asemănarea în ce privește formele de urmat, natura și scopul lor diferă așa că nu se pot supune în toate cazurile sequestrele asigurătoare la aceleași căi excepționale de atac, special prevăzute pentru urmărire;

Având în vedere că după natura lor, încheerile care se dau asupra cererilor de sequestre asigurătoare, se cuprind în dispozițiile art. 104 proc. civilă. Acest text indică procedura jurisdicției grațioase, care nu are căderea de a stabili drepturi protivnice față cu părțile, nu rezolvă conflicte de drepturi, ci ea intervine numai pentru a preîntâmpina leziunile acestor drepturi, posibile în viitor, fără luarea măsurilor indicate de această procedură. Sequestrele asigurătoare au tocmai scopul de a conserva drepturile creditorilor și a împiedica pagubele ce s'ar putea aduce acestora prin înstrăinarea gajului ce-l au în averea debitorului, așa că încuviințarea lor urmează a se face pe calea indicată de art. 104 Proc. civilă. De altfel însuși autorul legii le enumără în expunerea sa de motive;

Având în vedere că potrivit acestui text, hotărârile date în camera de consiliu în această materie, nu sunt supuse opozițiunei, ci numai apelului și recursului în termen de 15 zile dela comunicare. Dispozițiunile acestui articol a făcut să se nască o altă părere, după care în toate cazurile părțile interesate nu pot a se plânga contra măsurilor luate de cât pe calea apelului și nu pe calea unei contestațiuni;

Având în vedere că ambele aceste păreri extreme, nu sunt în totul fundate și principiile nu pot fi luate în mod absolut. În adevăr în practică se întâmplă ca uneori o persoană să fie nemulțumită de însăși dispozițiunea luată prin încheierea dată, după cum alteori recunoscându-se de bună și legală acea măsură, să se opună la executarea însăși. În cazul d'întâi e firesc ca acel care urmărește să obțină reformarea încheerii, date, s'o atace

pe calea apelului. În cazul din urmă însă, nu e nici un motiv a se apelă hotărârea, asupra căreia nu se obiectează nimic, iar un asemenea apel ar urmă să fie respins ca fără interes. Care este însă calea de atac? Conform art. 104 proc. civilă încheerile date în camera de consiliu sunt executorii prin ele însăși; ori, ceeace prejudiciiază în general este tocmai executarea hotărârii și ceeace se urmărește este anularea acestei executări. Potrivit însă art. 400 pr. civilă, opunerile ce se fac asupra urmărilor însăși, se îndreaptă pe cale de contestațiuni la chiar instanța care execută hotărârea, în cazul de față la acest Tribunal;

Având în vedere că din aceste considerațiuni rezultă că admisibilitatea sau neadmisibilitatea unei contestațiuni în contra încheerilor date în camera de consiliu, nu poate fi supusă unor reguli absolute, ci ea atârna pentru fiecare caz special de motivele invocate. Dacă se va urmări reformarea încheerii va fi loc la apel; dacă însă se va cere anularea executărei numai, va fi loc la contestațiune;

Având în vedere că, în speță, contestatorul nu are nimic de obiectat asupra jurnalului prin care s'a încuviințat sechestrul, ci din potrivă recunoaște că dispozițiunea Tribunalului a fost perfect legală, întrucât la data de 13 Decembrie 1914 când s'a dispus sequestrarea, nu există legea specială, care autoriză luarea de măsuri excepționale;

Că, însă, în cursul executărei hotărârei date, intervine această lege, care acordă termen de plată pentru creanțele datorite în țări străine, fixând acest termen pentru creanțele scăzute înainte de depunerea legii, data de 10 Decembrie 1914. Debitorul susține că astăzi sechestrul care a fost bine încuviințat la 13 Decembrie 1914, nu mai poate să subziste și cere ridicarea lui, întrucât în acest moment creanța nu mai poate fi socotită exigibilă prin voința legii;

Acest motiv referindu-se la executarea însăși, singura cale pe care poate fi invocat, este numai contestațiunea;

Având în vedere că chiar în ipoteza în care s'ar admite că independent de motivul invocat, fie că s'ar referi la încheierea dată sau numai la executare, căile de atac rămân acelea prevăzute în art. 104 pr. civ., înă nu se poate susține că la aceste căi, sunt supuse orice persoană interesată. În adevăr, rezultă din întregul cuprins al acestui text, că apelul și recursul este deschis părților interesate, care au luat parte la încheerile date, față de care numai sunt opozabile;

Că, hotărârea primei instanțe se comunică și că termenul de apel curge dela această comunicare. Reese deci că terții interesați, adică toți acei care nu au luat parte la hotărârea primei instanțe, deci și debitorul, care nu a fost citat și nu i s'a comunicat încheierea, vor avea dreptul să facă opunere la instanța care a încuviințat-o și a cărei executare îi prejudiciază, iar nu apel la o hotărâre, la care nu au participat și care nu le este opozabilă;

Că, așa fiind, incidentul de neadmisibilitatea contestațiunei este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge incidentul.

După care d-l avocat Mârza susține că contestațiunea este neîntemeiată întrucât dispozițiile art. 2 care exceptează măsurile de asigurare, față de militarii chemați sub arme, trebuie aplicate și în cazurile prevăzute de art. 1 al acestei legi.

D-l avocat Racoviță cere admiterea contestațiunei sprijinindu-se pe scopul legii etc. etc.

Tribunalul,

Asupra contestației introdusă de M. Munteanu perso-

nal și ca administrator delegat al Soc. anon. „Stăncuști” și Roumânische Petroleum Maatschappy „Bacău”, cu sediul în Tg.-Ocna, al cărui motiv se sprijină pe dispozițiile legii speciale, care autoriză luarea de măsuri excepționale în caz de mobilizare;

Având în vedere că prin art. 1 al acestei legi se acordă comercianților și oricăror persoane sau societăți pentru îndeplinirea angajamentelor bănești provenite din afacerile contractate cu străinătatea înainte de depunerea legii o amânare de plată de patru luni cu începere dela data scadenței, iar pentru creanțele fără termen sau scăzute înainte de depunerea acestei legi, termenul de amânare se socotește dela 10 Decembrie 1914. Aliniatul al patrulea al acestui articol arată că în timpul acestei amânări nu se va putea intenta nici o acțiune, însă nu indică dacă se pot lua măsuri de asigurare și conservare în averea debitorilor;

Că, art. 2 al aceleiași legi, care prescrie suspendarea tuturor termenelor pentru exercitarea drepturilor și acțiunilor față de militarii chemați sub arme, exceptează măsurile pur conservatorii, care prin urmare pot fi luate chiar în timpul acestor suspendări de termene, în pofunda acestora. Că, de asemenea, conform art. 21 nici o poprire, sequestru sau urmărire nu se va putea face în timpul mobilizării asupra lefurilor sau soldelor mobilităților pentru nici unul de datorie;

Că, lipsa unor dispozițiuni exprese în ce privește măsurile de asigurare pentru creanțele datorite în străinătate și prevăzute în art. 1 a dat naștere discuțiunii de față;

Având în vedere însă că voința legiuitorului de a nu acorda dreptul la asemenea măsuri rezultă tocmai din faptul că în art. 2 din lege, care se ocupă de măsurile privitoare pe mobilizați, a acordat expres acest drept, ceea ce ar fi trebuit să facă și în cazurile prevăzute de art. 1, dacă ar fi vroit;

Că, dacă acest argument nu ar fi decisiv, singura cale de conducere rămâne dreptul comun;

Având în vedere că potrivit art. 613 pr. civ., oricare creditor poate lua măsuri de asigurare prin sequestre aplicate pe averea mobilă a debitorului său, dar numai sub două condițiuni: a) creanța sa să fie ajunsă la termen, b) sequestrul să fie obținut deodată cu chemarea în judecată pentru plata creanței sale;

Având în vedere că creditorii din străinătate, față de dispozițiile legii speciale nu se pot găsi în cazurile de mai sus, întrucât pe de o parte exigibilitatea creanțelor s'a amânat prin acordarea termenului de patru luni pentru plata lor, iar pe de alta neputându-se intenta nici o acțiune în timpul acestei amânări, a doua condițiune sub care se pot admite sequestrele conform procedurii comune, rămâne cu neputință de realizat;

Că, de altfel, discuțiune s'a făcut și cu ocazia interpretării art. 839 cod. comercial, întrucât nici acest text nu prescrie nimic privitor la măsurile de asigurare, dar generalmente s'a admis că urmărind intențiunea legiuitorului ele nu pot fi luate în timpul duratei moratorului;

Având în vedere că o altă interpretare ar fi contrară și scopului urmărit de legiuitor. Din expunerea care însoțește proiectul legii speciale se vede că ceea ce a determinat crearea acestei legi a fost faptul că din diverse motive numerarul se găsește cu greutate și acoperirea angajamentelor se face anevoios. Această stare de lucruri a impus luarea măsurilor cuvenite pentru ca stocul de numerar să fie păstrat pentru trebuințele noastre interne;

Având în vedere că acordându-se luarea măsurilor de asigurare scopul legii ar fi, cel puțin în parte eludat, întrucât mulți comercianți ar prefera să achite datoriile,

chiar înăuntrul termenului acordat, de cât să-și sdruncine crediul și să-și imobilizeze mărfurile prin sequestrele aplicate;

Că față de cele zise, urmează că sequestrul asigurător aplicat prin procesul-verbal din 22 Decembrie 1914 al corpului de Portărei al Tribunalului Prahova nu mai poate subsista prin efectul legii din 18 Decembrie 1914 și deci urmează a fi ridicat, admitându-se contestațiunea de față;

Văzând și dispozițiunile art. 129 pr. civilă și apreciind motivele invocate, urmează să se încuviințeze și cererea făcută de contestator, de a se încuviința executarea provizorie a sentinței;

Văzând și declarația făcută de contestator că renunță la cheltueli de judecată.

Pentru aceste motive, redactate de către d-l Frim-Președinte, Tribunalul admite, etc.

(ss) **D. Cihodaru, D. Ardeleanu.**

Grefier (s) *Gh. Iliescu*

NOTĂ.—Speța este următoarea: În ziua de 13 Decembrie 1914 s'a prezentat tribunalului Bacău secția I, o petițiune prin care D. Schneeberg din Berlin, cu domiciliul ales în Bacău la d-l avocat Gr. M., cerea odată cu intentarea procesului de rezilierea vânzării a opt vagoane cisterne vândute lui M. Munteanu, în calitățile sus indicate, și înființarea unui sequestru asigurător asupra acelor vagoane. Prin jurnalul din acea zi s'a admis sequestrul cerut, fiind apoi adus la îndeplinire prin corpul de Portărei respectiv. La 13 Ianuarie a. c. debitorul sequestrat face contestație, care s'a judecat și rezolvit prin interesanta hotărîre de mai sus.

Îmi permit a spune numai câteva cuvinte cu privire la incidentul ridicat de către contestator, cum că procura, prin care intimatul Schneeberg era reprezentat în instanță prin avocatul său, ar fi fost autenticată fără competență de către Legațiunea Română din Berlin, dat fiindcă intimatul mandant este supus străin și anume German. Renunțându-se în urmă la acest incident, desigur că nu mai era nevoie să fie rezolvit de către Tribunal.

Cred că incidentul este nefondat și că bine a fost autenticată procura de mai sus de către Legațiunea Română din Berlin. În adevăr, art. 23 din legea de reorganizarea ministerului afacerilor străine spune că afară de atribuțiile politice și administrative, agenții noștri diplomatice și consulari *legalizează*, percepând taxele legale, *actele și documentele destinate a fi produse în România*. Deci indiferent că atare acte sunt intervenite numai între români, sau între români și alte persoane aparținând țării de reședință a agentului nostru diplomatic sau consular, sau că ele sunt privitoare numai la cetățenii acestei de pe urmă țări, odată însă ce asemenea acte sunt destinate a fi produse în România, ele se pot legaliza de

către agenții noștri diplomatice și consulari din străinătate. Prin urmare, bine a fost au'entificată de Legația Română din Berlin procura de mai sus destinată a fi produsă în România și dată de către un German din acel oraș ¹⁾).

De altfel soluția de mai sus este consacrată în termeni expresi și prin art. 21 din convenția con-ulară cu Italia, din anul 1881, aplicabilă prin reciprocitate și celor-l'alte state ²⁾ și deci și Germaniei, articol care spune că consulii generali, consulii sau agenții consulari ³⁾ ai celor două țări au dreptul de a primi orice acte notariate precum

¹⁾ A se vedea *D. Alexandresco: Droit ancien et moderne de la Roumanie* pg. 392 și urm.—D-sa citează o decizie a casei secția II, (16 Octombrie 1896), prin care s'a hotărât că Consulul român dela Odesa a putut valabil legaliza o procură dată de către un rus în scopul de a se intenta un proces în România.

²⁾ *D. Gh. Maxim: Comisiunii rogatorii interne și internaționale* pag. 187.

³⁾ Desigur că acolo unde sunt *Legațiuni*, atribuțiile de notariat conferite prin art. 21 se vor îndeplini de către agenții diplomatice, ea bunuoaă în speța de mai sus.

și «orice acte convenționale făcute între unul sau mai mulți naționali ai lor și alte persoane din țara unde își au reședința și chiar orice act convențional privitor numai la cetățenii acestei de pe urmă țări, cu condițiunea însă bineînțeles că aceste acte să se refere la buni situati sau la afaceri ce sunt a se trata pe teritoriul națiunii din care face parte consulul sau agentul d'înaintea căruia se vor face» ⁴⁾).

Cu privire la cele-l'alte puncte rezolvite prin hotărârea de mai sus, nu am nimic de adăugat. Cu o bogată argumentare și cu o logică strânsă Tribunalul justifică pe deplin soluțiile date, din care, una, se referă la o lege recentă, de la 24 Decembrie 1914, asupra măsurilor excepționale.

C. ST. BOSSIE

Magistrat

⁴⁾ A se vedea *Vol. Ursianu: Agenții diplomatice și consulari* pag. 209 și urm.—*Idem Despagne: Cours de Droit international public* ed. IV. pag. 536.—*Idem Bonfils: Manual de Droit international public* ed. IV. pag. 429.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASATIE S. I

Recurentă Emilia G-l Vlădescu prin d-l avocat Marinescu-Bolintin.

Intimatul Colonel G. Vlădescu prin d-l avocat D. N. Chițescu.

Mărturisire judiciară.—Divizibilitatea ei.—Condițiuni cerute pentru ca o mărturisire să fie divizibilă.—Dacă principiul indivizibilității mărturisirii este aplicabil atunci când e vorba de două fapte diferite, distincte și independente unul de altul.—Art. 1206 c. civ.

Aliniaful 2 de sub art. 1206 c. civ. oprește ca mărturisirea judiciară să se dividă în contra celui care a făcut-o și să se ia ca constant numai faptul principal mărturisit, înlăturându-se ca neprobate declarațiunile ce tind a face să dispară, sau a modifica consecințele juridice ale acelui fapt.

Că, însă, acest principiu al indivizibilității mărturisirii proclamat în favoarea celui care face mărturisirea, nu este aplicabil în caz când este vorba de două fapte diferite, distincte și independente unul de altul. (*Cas. s. I, decizia No. 577 din 1 Decembrie 1914, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei C. de apel Buc. s. I, No. 45/913*).

CASATIE S. II

Recurentul Ion P. Mihăilescu prin d-l avocat Gane I. Marinescu.

Intimatul St. Iliescu prin d-l avocat I. Tepeșu.

Pământ rural.—Dacă veniturile lui pot fi urmărite.—Soluție afirmativă.—Art. 110 l. j. p.

a) Niciun text din legea rurală nu interzice urmărirea veniturilor pământurilor rurale; nici art. 110 al. II din legea judecătorilor de ocoale nu oprește decât urmărirea

bunului nemișcător, iar nu și a venitului acelui bun; și nici nu este rațiune de a lovi de indisponibilitate asemenea venituri, căci creditul locuitorilor săteni destul de restrâns prin inalienabilitatea pământurilor ar fi cu totul atins, dacă n'ar fi permisă urmărirea veniturilor; de unde rezultă că veniturile unui pământ rural pot fi urmărite.

b) Dacă soluțiunea dată procesului de instanța de fond este legală, deciziunea sa urmează a se menține, cu toate că motivarea ar fi eronată. (*Cas. s. II, decizia civilă 195 din 7 Noembrie 1914, prin care s'a respins recursul făcut contra dec. C. de apel Buc. s. III, No. 21/914*).

CASATIE S. III

Recurentul Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. Marinescu.
Intimatul Iosef Galanter prin d-l avocat I. Petrovici.

Licențe.—Debitant cu ridicata.—Dacă poate vinde cu amănuntul, fără un breț et special.—Contravenție.—Art. 1 și 16 l. licențelor.

Din modul cum e redactat art. 1 al legii licențelor din 1908, rezultă că debitantii de băuturi sp rtoase cu ridicata nu pot vinde asemenea băuturi cu amănuntul, dacă n'au obținut din part-a Ministerului de finanțe un brevet special acestui fel de vânzare. Dacă art. 16 prevede pentru debitantul cu ridicata care vinde și cu amănuntul o singură taxă de licență, acea a vânzării cu ridicata, dispoziția aceasta strict aplicabilă numai la taxa licenței nu modifică întru nimic cealaltă obligațiune pusă debitantului prin art. 1, de a poseda câte un brevet special fiecărui fel de vânzare din cele arătate mai sus. (*Cas. s. III, decizia 398 din 8 Decembrie 1914, prin care s'a casat sentința trib. Ilfov s. II, No. 1505/913*).